



ΠΑΡΕΜΕ...



ἄρε με στὰ φτερά σου, ὦ ἄνεμε,
καὶ σῦρε με μακρὰ σὰν τὸ σκουπίδι·
σῦρε με ψηλά, κοντὰ στὰ σύννεφα
καὶ πέταξέ με κάτω.

Γύρισέ με στὴ δίνη σου
καὶ καινούργια παιγνίδια ἄς εὔρης.
Δὲν πονεῖ τὸ κορμί μου, ἄνεμε,
εἶναι γλυκεῖα ἢ ζάλη τοῦ ἱλίγγου.
Σύντριφέ με ἀπάνω στὰ σύννεφα
καὶ δίπλωσέ με ὕστερα μ' ἐκεῖνα
καὶ θάψε με βαθιὰ μέσ' στὰ οὐράνια.

Ἄνεμε, σῦρε με στὴ θάλασσα
καὶ στὰ κατάβαθιά της, μέσ' στὰ σκοτεινὰ
τὰ πράσινα νερά· μέσα στὰ φύκια
νὰ κοιμηθῶ.

Κι' ὅταν πιά δὲ θὰ εἶμαι, ὦ ἄνεμε,
φύσα καὶ μέσ' στὸ φύσημα θύμιζέ με.
Πῆς σ' ὅσους μ' ἀγαπήσανε, ὅτι μὲ πῆρες
καὶ χάθηκα καὶ σβύστηκα, καὶ πιά
δὲν τοὺς θυμοῦμαι.